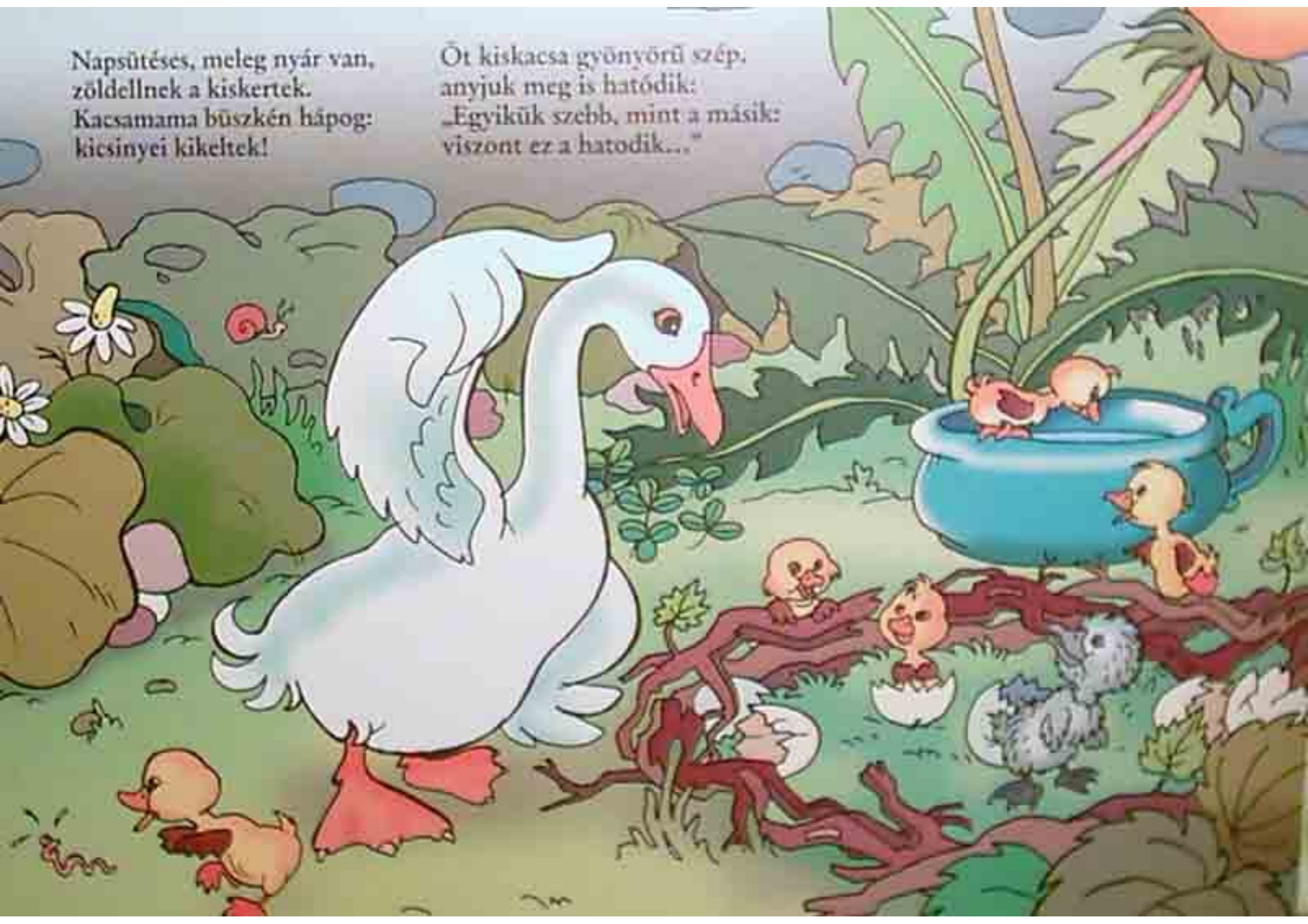

A RÚT KISKACSA

Napsütéses, meleg nyár van,
zöldellnek a kiskertek.
Kacsamama büszkén hápog:
kicsinyei kikeltek!

Öt kiskacsa gyönyörű szép,
anyjuk meg is hatódik:
„Egyikük szebb, mint a másik:
viszont ez a hatodik...”

„Görbe nyakú, szürke tollú,
nagydarab és esetlen...
Nem volt ilyen csúnya fiam,
csak ebben az esetben.”

Kiskaacsánkat rokonai
gúnyolják és nevetik.
Sárga pihés testvérkéi
„rút kacsának” nevezik.

Manci cica s három kölyke
odagyűlnek köréje;
egy kiséger ágaskodik,
hogy a kacsát fölérje.

„Gyertek úszni, kicsikéim!
Közel van a tocsogó.”
Elindulnak sipákolva,
a járásuk totyogó.

Csattognak a pöttöm talpak,
bukdácsolva totyognak.
Örülnek a napsütésnek,
pillangóknak, bogyóknak.

Fogócskáznak, lubickolnak,
fincsi a víz, jó langyos.
„De csúf kacsa!” – szól egy béka,
még hozza egy varangyos.

Bánatában rít kiskacsánk,
míg a többi lubickol,
világgá megy sírdogálva,
a nádasba eliszkol.

Elúszik a vadkacsához,
de mindegyik goromba:
„Menj innen, míg szépen mondjuk,
hess innen, te otromba!”

Tavasza az árva kacska
fehér színű, mint a hó.
Nincsen neki más barátja,
csak egy törött hintaló...

Meglátja egy csapat hattyú,
s testvérüknek nevezik!!!
Dicsérgetik, milyen pompás.
Maguk közé beveszik.

Szép természetét megcsodálják:
„Ó, be kecses hattyúnyak!
Fehér tollad százszorta szebb,
mint a többi hattyúnak!”

De boldog az ifjú hattyú!
Szóval mégsem otromba!
Mégse volt hát „rút kiskacsa”,
s rátalált – az otthonra!

